

Kati balladája

Zákány Antal

Kis, ázott, rongyos kuvasz vagyok:
dalos, meleg vackom volt a kocsmá,
igéző „stílusos” mosollyal,
kissé úrimód-megkopottan:
vártam a jószívű pasasokat –
Ó, mi nehéz most a szívem
éjjelente így hazavinnem –
Frankie Lain, csak nekem dololj ma...

Kis, ázott, rongyos kuvasz vagyok,
de, nagy-nagy dáma voltam!
biztos volt minden „tippem”
ki csókkal, vagy borral lerészegítsen:
kérdeztem mindig – az hol van?
Ó, mi nehéz most a szívem
éjjelente így hazavinnem –
Frankie Lain, csak nekem dololj ma...

Kis, rongyos, rügött kuvasz vagyok:
De nem olyan régen úgy szerettek...
Úgy mondták nekem, örjögő szerelemben: –
Ó, egyetlen Kitty, lelkem!
Tündér lakja te szép tested...
Ó, mi nehéz most a szívem
éjjelente így hazavinnem –
Frankie Lain, csak nekem dololj ma...

Kis, rongyos, elhagyott kuvasz vagyok:
Büszke szívemet megöli a szégyen...
éjjelente nálam, olykor négyen is voltak:
szerettek, ittak és daloltak,
s állatmód verekedtek értem...
Ó, mi nehéz most a szívem
éjjelente így hazavinnem –
Frankie Lain, csak nekem dololj ma...

*Elhagyott, árva kuvasz vagyok,
de nem sírok, hitvány bosszú se dermeszt,
és nem fáj a szégyen-kórság,
mert keblemet: e tiszta rózsát
meghagytam eljövő gyermekemnek...
Ó, mi könnyű most a szívem
e mocsokból így hazavinnem!
Milyen förtelmes lett ez a kocsma!
Dalolj, Frankie Lain, zokogva — dalolj ma!...*

Rock and Roll

Zákány Antal

*A világ véres terein,
hol elveszett millió élet:
(eddig hiába hullott,
s mindmáig meg nem térült)
a világ mocskos terein,
im, fölzúdult a véruink —
táncolunk, mi:
álcás — jampecok,
okos, büszke,
és művelt.
félkegyelműek,
bölc-majmok,
józan — ámokfutók:
tüzelő lázban, bőszen,
eszelősen,
a pokolba zsugorodva,
az égbe nyúlva,
rikkantva, tébolyulva,
mint okádó,
részeg céda:
előttünk, bennünk
a parancsoló — példa
Elvis Prislej,
az örült — utód!
A lélek sír, amikor nevet,
milliárd éhes
romgyökben remeg
a vér, amott
folyamként ered —
röhögj, csibe fölött
vérengző kánya! —
átkos, nagy felleg alatt
halálos Nap süt,
áll, nem közeleg a gomba alatt,
holnapi sorsunk,
borzalmainknak kísértet-árnya!
Ember, testvér: örült!
leendő-seb,*

szenes-cajtot,
gennyes, alakatlan foszlány!
ki millió évek órán,
rémbeli szurok éjben
s az állat életével
már-már emberré okosodtál:
add a kezed!
dobd föl a fejed,
görnyeszd a hátad,
kisimulva meg-megtörve,
te tunya, esetlen,
botor — törpe!
Add át magad a
táncoló-Oriásmak!
Apánk, anyánk, fiánk
'korhadt, rothadt
csontja, hallod hogy zuhog?
nincsen bú és nincsen dráma!
az Oriás azt kiálltja!
véres a szeme, habzik a szája!
nincsen bú: az élet — tréfa!
előtünk,
bennünk, im,
a példa:
Elvis Priskey
az örült — utód!

